

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu sprawy **S. G.**
skazanego z art. 177 § 2 k.k.
w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 października 2013 r.,
z urzędu w przedmiocie dopuszczalności kasacji wniesionej przez pełnomocnika
oskarżyciela posiłkowego T. S.
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 30 kwietnia 2013 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 12 listopada 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego T. S. bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2012 r., Sąd Rejonowy w Z. skazał S. G. za występki z art. 177 § 2 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres lat pięciu.

Wyrok ten zaskarżyli: obrońca oskarżonego, oskarżyciel posiłkowy T. S. i jego pełnomocnik.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w L. zmienił zaskarżony wyrok m.in. w ten sposób, że: uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności.

Kasacje od tego wyroku sporządzili i wnieśli: obrońca skazanego oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego T. S.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w swojej kasacji podniósł zarzuty:

1. rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść wyroku, to jest art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.;
2. rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., poprzez nierozważenie przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wywiedzionym osobiście przez oskarżyciela posiłkowego;
3. rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepodanie w uzasadnieniu czym kierował się Sąd Apelacyjny wydając zaskarżony wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji częściowo zostały uznane przez sąd za niezasadne

i wniósł o: uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w L. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Z. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W tej sytuacji procesowej Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego należało pozostawić bez rozpoznania – jako niedopuszczalną z mocy prawa. Stosownie do treści przepisu art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie niewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania z przyczyn wskazanych w art. 17 § 1 pkt. 3 i 4 k.p.k. oraz z powodu niepoczytalności sprawcy. Zgodnie z § 4 pkt. 1 i 2 art. 523 k.p.k. ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (a więc przy kasacji nadzwyczajnej, którą może wnieść - co do zasady - Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich).

Powyżej przedstawione ustalenia świadczą o tym, że zaskarżony kasacją pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wyrok nie należy do tej kategorii orzeczeń, odnośnie których, zgodnie z przywołanym przepisem art. 523 § 3 k.p.k., strona może wnieść kasację na niekorzyść. Równocześnie w kasacji tej w ogóle nie podniesiono

zarzutów odwołujących się do uchybień stanowiących, w myśl art. 439 k.p.k., bezwzględną przyczynę uchylenia.

Stwierdzenie tych zaszłości skutkuje koniecznością uznania wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kasacji za niedopuszczalną z mocy prawa. Stąd też – zgodnie z treścią art. 531 § 1 k.p.k. – należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.